

Ето, стоя на вратата и хлопам: ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще влява при него и ще вечерям с него, и с тоя с Мен.

Откр. 3:20

Сърцето- за Христос

„Ето, стоя на вратата...“ Христос днес стои на прага на сърцата на мнозина. Той иска да влезе в тези сърца.

Защо Му трябва нашето сърце? Знаете ли как се завоева неприятелска територия по време на война? Обикновено всяка местност има голяма крепост, в която са концентрирани основните сили и властта на врага и която всъщност е нейният център. Когато крепостта е завладяна, заедно с нея пада и цялата територия. Ето защо опитният пълководец хвърля военните си сили за превземането на такива крепости. Приятели, сърцето ни е силна крепост, то е центърът на нашето естество. А на кого принадлежи? Ако е в ръцете на Христовия враг, всичко останало - ум, воля, чувства, желания, - целият живот е в неговите ръце. И обратно, ако Христос владее нашето сърце, Той владее изцяло човека. Затова Христос стои на вратата на сърцето ни и хлопа: когато сърцето е Негово, всичко, което представлява човекът като личност, и всичко, което притежава, също е Негово. „Ето, стоя на вратата...“ Къде

стои Той? Около теб, около твоята болна душа. Не вярваш ли, че си болен? Погледни в огледалото на Божиите думи: „Всяка глава е болна, и всяко сърце - изнемооща; От стъпалото на крака дори до главата няма в някое тяло здраво място, а струпей и синини, и гноясали рани, които не са почистени, нито превързани, нито омекчени с масло“ (Ис. 1:5-6). За кого се говори тук? За теб. Това е твоят образ... И Христос стои до такива сърца. С любов, която не познава предели. Защо ни обича? С какво сме Го привлекли от небето към земята? От сияещите небеса към мрака на греха? От престола на славата към яслата на презрението? Ти си виновен пред Него, да, виновен си, но въпреки това си безкрайно скъп за Него. Той те е създал, дал е живота Си за теб. Той жадува да те прегърне, да те притисне към сърцето Си!

„Ето, стоя на вратата...“ - Толкова близко, толкова близко... само една крачка и ще бъдеш до гърдите Му! „...И хлопам...“ Чуваш ли този звук? Спомни си колко пъти словото Му с особена сила е докосвало сърцето ти! Колко често си казвал: „Днес проповедта беше за мен!“ Спомни си за часовете, онези тихи часове, за които само ти знаеш, когато си чувствал силно желание да започнеш нов

живот! Тогава ръката на Исус е докосвала твоето сърце, хлопала е нежно, но ти не си Му отворил...

„Ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата...“ Сигурно всички сте виждали картината на Холман: затворена врата, край която стои пътник; в едната си ръка държи запален фенер, с другата хлопа на вратата. Но обърнали ли сте внимание на една малка подробност: затворената врата няма дръжка от външната страна; тя може да бъде отворена само отвътре. Нашето сърце е такава затворена врата, без дръжка отвън. Грешникът може да отвори вратата на Христос само доброволно. Исус не нахлува насилствено в нашите сърца. Не, Той предоставя свободен избор на грешника. Днес Той хлопа на вратата на твоето сърце: ти можеш да я отвориш, дръжката на вратата е в твоите ръце.

„Ще вляза при него...“ Като чуете тези думи, ще кажете: нека пуснем светлия Гост в колибата на нашето сърце. Свято решение, ако е искрено. Вие жадувате да Го приемете. Много дълго сте се противили. Толкова е тежко да бъдеш далеч от Него. Но какво място предоставяте на Христос в сърцето

си? Да предположим, че стопанинът на къщата пуска изморения пътник да пренощува в жалкия ъгъл на студеното антре. Пътникът остава там и изведнъж на сутринта стопанинът на къщата разбира, че гостът му е управителят на страната. Представям си изчервеното от срам лице на стопанина. За такъв висок гост - такъв прием! Приятели, до вашата врата стои по-висок гост: Христос. Мнозина добре знаят кой е Той и въпреки това Му предоставят жалкия ъгъл в своите сърца. Сатана смело може да каже: „Аз съм съсобственик с Христос.“ Приятели, отдайте на Христос не половината, не три четвърти, а цялото си сърце, целия си живот, за да го владее напълно, без да го дели с никого. Нека цялото да е за Христос!

„Ще вляза при него и ще вечерям с него, и с тоя с Мен.“ Какви са сърцата ни без Него? Нечисти, пълни с грях - мрак и скръб живеят в тях. Нима не е така? Ако можеше Той днес да влезе в сърцето ти! Как би се променило всичко с Неговото идване!

Ето какво иска Христос да направи с нашите сърца: да премахне всяка сквернота на греха и нечистите помисли, да озари с вечната Си, неугасваща светлина тъмния ни живот, да го направи вечно ликуващ от истинско щастие, да ни изпълни със звуците на неземно хваление. Не мислете, че Христос идва при вас като съдия, за да ви упрекне за греховния ви живот и да ви лиши от истинските радости. Младешките често възприемат Христос по този начин. Това не е вярно. Напротив, Той носи помощ и утеха на всеки, а най-важното - прошка за греховете и вечен живот. Не се страхувайте да отворите на небесния Гост вратата на вашето сърце!

Някои остават равнодушни към гласа на Христос. Не приличат ли те на 14-годишното умствено изостанало момче, което нито веднъж в живота си не било благодарило на майка си за цялата ѝ любов и грижа за него. Четиринадесет години тя полагаля всички сили, за да го отгледа, но той гледал безучастно в нейните често изпълнени със сълзи очи. Нито една дума на благодарност от този, когото обичаш - това е толкова ужасно! Няма да осъждаме момчето, то не било виновно. Но вие, които разбирате всичките тънкости на живота, кажете, защо не сте благодарили на любещия ви Спасител? Толкова много хора през дългия си живот никога не са вдигнали очи към небето и не са казвали на Христос: „Господ мой и Бог мой!“

Настъпил е моментът всички да отворят сърцата си за Христос и да Му благодарят за вечната любов, с която ни е възлюбил!

АЛЕКСАНДЪР ХАРЕВ